

Portugáliából érkezett a Dead Combo duó a Kodály központba, vasárnap este több száz pécsi előtt bizonyítottak. A zenéjük segítségével a közönség dél-európai tájakon barangolhatott. (Képünkön a kéttagú zenekar.)

Egy öltöny, egy kalap, két egymásba kapaszkodó mérgeskígyó, különféle pengetős hangszerek és sejtelmes fények. Ennyit láthatott tegnap este az, aki elment a Dead Combo fellépésére a Kodály Központba. De semmiben sem lehetett hiányérzetünk. A két zenész, ahhoz képest, hogy nem mozdult el a színpad közepéről, teljesen birtokolta azt, a zenéjük pedig betöltötte a fél év alatt már sokat látott hatalmas koncerttermet.

A két úriember Portugáliából érkezett, aki esetleg nem ismerné a vidéket, pontos leírást adtak helyzetéről: olyan, mint Kalifornia, csak pénz nélkül. Azonban, mint hallhattuk, rokon lelkek hozzánk képest annyiban, hogy minden örömet és bánatukat zenével oldják meg/fel. Egy nyolc éves közös múltra visszatekintő duó tette tiszteletét nálunk. 2003-ban alakultak, **Tó Trips**

é

Írta:

S

Pedro V. Gonçalves

eleddig négy albumot és rengeteg fellépést tudhat maga mögött . Több nemzetközi elismerésben részesültek, fesztiválokon pedig hozzák a különleges Dead Combo érzést, amit most több száz pécsi is megtapasztalhatott.

A fiúk a zenéjükkel beszéltek, de a lüktető ritmusok mellett nagyon fontos szereplő volt a fény, illetve annak többnyire a hiánya. Egy-egy szám alatt egy, a kettejük felett köröző lámpa, füstön áttörő pászma, esetleg az egész színpadot vörösbe borító spotok voltak a zenekar harmadik tagjai. Az sem mindennapi élmény volt, hogy a koncertterem bal és jobb falán megjelent a zenészek hatalmas árnyéka, teljesen rabul ejtve a közönséget.

A ritmusok egy dolgot hivatottak szolgálni: lényegüljünk át. A zene segítségével képzeljük el, hogy Portugáliában vagyunk, és reggel 6-kor csípős levessel próbálunk a súlyos este után magunkba életet lehelni, vagy hogy egy ottani folyó partján állunk és elmerengünk az életről. Tó és Pedro művészete bevallottan Ennio Morricone zenéjéből is táplálkozik, így annyira nem lepődtünk meg, hogy találkozhattunk Clint Eastwood-dal is. Ugyanis egy szám erejéig megidéztek a nagy spagheti western hőst, még a sarkantyújának a csengését is hallhattuk a teremben. Sokoldalúságukat és zenei profizmusukat bizonyította, hogy egy Queens of the Stone Age és egy Tom Waits számot is "deadcombosítottak".

A szűkszavú társaság többször megköszönte a közönség szeretetét, amire elmondásuk szerint nem is számítottak, valamint hogy ilyen hires helyen játszhattak. A kalapos zenekartagról csak a koncert végén lehetett egyértelműen megállapítani, hogy nem beszélő marionettbábu, ugyanis ahhoz a mozgáshoz, amit produkált, egy bábmester dukált volna. Arról nem beszélve, hogy az arcát is csak sejthettük a fejfedő alatt.

Fotók: Tóth László

A kalapos és az öltönyös mérgekígyó

Írta:

Hipnotikus fénvek keríngtek a színpadon a zenészek körül

Utazásra hívott minket a duó